

Sygn. akt **IX Ko 313/20**

POSTANOWIENIE

Dnia 6 grudnia 2022 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie IX Wydział Karny - Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: **sędzia SO Aneta Obszyńska-Małocha (spr)**

Sędziowie: SO Danuta Grunwald

SO Piotr Kluz

Protokolant: Tomasz Modzelewski

po rozpoznaniu w sprawie **K. K. przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy Pragi - Południe**

na skutek zażaleń Komornika K. P. oraz jego pełnomocnika

na postanowienie Ministra Sprawiedliwości z dnia 17 sierpnia 2022 r.

w przedmiocie zawieszenia w czynnościach komornika

na podstawie art. 437 §1 kpk

postanawia:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie

UZASADNIENIE

Stan faktyczny w niniejszej sprawie nie był kwestionowany przez skarżących i przedstawiał się następująco:

Pismem z dnia 20 lipca 2022 r. Prokurator Prokuratury Rejonowej W.w W. zawiadomił Ministra Sprawiedliwości o biegu postępowania w sprawie (...). W dniu 12 lipca 2022 r. wydane zostało przeciwko K. P. postanowienie o przedstawieniu zarzutu, iż w dniu 9 maja 2022 r. w W. jako funkcjonariusz publiczny pełniąc funkcję komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy Pragi Południe w Warszawie przekroczył swoje uprawnienia przetwarzając dane osobowe, do których nie był uprawniony poprzez zamieszczenie w obwieszczeniu o terminie opisu i oszacowania nieruchomości w serwisie internetowym Krajowej Rady Komorniczej - Obwieszczenia o licytacjach niezgodnie z ustawą o ochronie danych osobowych informacji o adresie zamieszkania M. G., działając na szkodę interesu prywatnego M. G., tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k. w zb. z art. 107 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych w zw. z art. 11 § 2 k.k. Treść postanowienia ogłoszono skarżącemu w dniu 28 lipca 2022 r., w tym samym też dniu został przesłuchany w charakterze podejrzanego. W reakcji na powyższe Minister Sprawiedliwości w trybie art. 18 ust. 1 pkt 1 ustawy o komornikach sądowych zawiesił K. P. w czynnościach Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie. Zażalenia obu skarżących, czyli komornika K. P. oraz jego pełnomocnika sprowadzają się do kontestacji zasadności zarzutu i podstaw do wszczęcia postępowania in personam. Przedstawione zostały opinia prawna, stanowisko prawne oraz przykłady innych obwieszczeń wskazujące, zdaniem skarżących, na brak naruszenia jakichkolwiek przepisów z obszaru ochrony danych osobowych, finalnie zaś brak naruszenia normy art. 231 § 1 k.k. Skarżący zakwestionowali prawidłowość ustalenia znamion strony przedmiotowej zarzucanego czynu, ale przede wszystkim znamion strony podmiotowej, albowiem stanowiska prawne i praktyka w żadnej mierze nie uprawnia do przyjęcia zawinienia po stronie komornika.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Zażalenia skarżących nie zasługują na uwzględnienie. Zgodnie z treścią art. 18 ust. 1 pkt 1 ustawy o komornikach sądowych Minister Sprawiedliwości, zawiesza komornika czynnościach jeżeli przeciwko komornikowi wszczęto postępowanie o umyślne przestępstwo ścigane z oskarżenia publicznego lub umyślne przestępstwo skarbowe. Zacytowana wyżej okoliczność stanowi jedną z trzech obligatoryjnych przesłanek zawieszenia komornika przez Ministra Sprawiedliwości, zawartych w art. 18 ustawy. Obligatoryjny charakter tych przesłanek powoduje, że ustawodawca nie pozostawia Ministrowi Sprawiedliwości jakiegokolwiek swobody w tym zakresie, nie ma tutaj przestrzeni dla oceny czy K. P. daje rękojmię właściwego korzystania z przysługującego mu imperium, czy też jego działalność narażałaby zarówno uczestników postępowania, osoby trzecie, jak i sam wizerunek wymiaru sprawiedliwości na niepowetowane szkody. Zarzuty co do prawidłowości postawionego zarzutu i wszczęcia postępowania przeciwko skarżącemu skonfrontować należy z faktem, iż na etapie postępowania międzyinstancyjnego, śledztwo zostało zakończone i do Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi Południe w Warszawie w dniu 28 września 2022 r. wpłynął akt oskarżenia przeciwko K. P. o czynu z art. 231 § 1. k.k. w zb. z art. 107 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych w zw. z art. 11 §2 k.k. Powyższe oznacza zatem, że wobec skarżącego (który jest skonkretyzowaną stroną postępowania karnego - oskarżonym) prowadzone jest postępowanie karne. Wobec powyższego Minister Sprawiedliwości dokonał słusznej subsumpcji stanu faktycznego do przepisów ustawy o komornikach sądowych i zgodnie z prawem wypełnił swój obowiązek obligatoryjnego zawieszenia skarżącego w czynnościach komorniczych. Decyzja Ministra Sprawiedliwości, która ma jak już wskazywano charakter obligatoryjny, oderwana była od jakiegokolwiek oceny, czy skarżący swoim działaniem zrealizował znamiona zarzucanego mu czynu. Podkreślić przy tym należy odnosząc się do zarzutu zażalenia, iż lakoniczność uzasadnienia decyzji nie otwiera przestrzeni do kwestionowania zasadności zawieszenia, albowiem Minister Sprawiedliwości nie był uprawniony, a tym bardziej zobligowany do skontrolowania merytorycznych podstaw do przedstawienia zarzutu. Oczywiście oskarżenie nie jest równoznaczne z przesądzeniem winy skarżącego, i do czasu prawomocnego skazania działa wobec niego zasada domniemania niewinności, która w przedmiotowej sprawie nie ma jednak dla decyzji Ministra Sprawiedliwości znaczenia. Art. 18 ust. 1. pkt 1 cytowanej ustawy nie pozostawia Ministrowi Sprawiedliwości jakiegokolwiek uznaniowości - oznacza to, że był on zobligowany do wydania skarżonej decyzji. Sąd odwoławczy dostrzegając dolegliwość decyzji o zawieszeniu, ograniczony jest także w zakresie badania do podstaw prawnych samego zawieszenia. Jednoznaczne wyłączenie stosowania przepisów o środkach zapobiegawczych – o czym stanowi przepis art. 18 ust. 3 zd. 3 analizowanej ustawy – nie otwiera możliwości do zbadania istnienia prawdopodobieństwa sprawstwa czynu zabronionego, który był podstawą do zastosowania zawieszenia, norma analogiczna do przepisu art. 249 §1 k.p.k. (w tym przypadku wyłączonego) nie istnieje. Analizując treść zażeń nie można nie dostrzec trafności argumentacji co do wątpliwości w zakresie sprawstwa zarzucanego czynu. Faktem jednak pozostaje to, iż przeciwko komornikowi wniesiony został akt oskarżenia o przestępstwo umyślne ścigane z oskarżenia publicznego, a Sąd odwoławczy, działający w niniejszej sprawie nie może wkraczać w dyskrejonalną sferę Sądu orzekającego w sprawie, jaka zawisła przeciwko skarżącemu. Nie jest także zobligowany do analizy materiału dowodowego pod kątem zasadności zarzutu, realizacji wszystkich znamion czynu zabronionego. Istotnie, zakres kontroli odwoławczej jest w realiach niniejszej sprawy ograniczony, jednakże taki stan został poddany kontroli zgodności z Konstytucją RP jeszcze pod rządami poprzednio obowiązującej ustawy, nie stwierdzono niekonstytucyjności takiego unormowania, jakie wprost odnosi się do sprawy niniejszej. Podsumowując, wszczęcie postępowania karnego i skierowanie aktu oskarżenia przeciw skarżącemu do Sadu, uzasadnia decyzję Ministra Sprawiedliwości o zawieszeniu w czynnościach służbowych. Podnoszone przy tym przez skarżących argumenty nie mają wpływu na prawidłowość decyzji Ministra Sprawiedliwości, odnoszą się wszak do materii zasadności postawionego zarzutu i zawinienia skarżącego. Mając na uwadze wszystkie podniesione powyżej okoliczności, Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji. Odnosząc się zaś do wskazanej w toku rozprawy okoliczności związanej z wydaniem w dniu dzisiejszym postanowienia o umorzeniu postępowania karnego w sprawie IVK 994/22 dość tylko wskazać, iż postanowienie to jest nieprawomocne i nie zmienia oceny zasadności postanowienia Ministra Sprawiedliwości, przypomnieć wszak należy, że w tym postępowaniu przepisów o środkach zapobiegawczych nie stosuje się. Należy się również odwołać się do treści art. 18 ust. 8 pkt 1 ustawy o komornikach sądowych, zgodnie z którym zawieszenie komornika w czynnościach ustaje z dniem prawomocnego zakończenia postępowania, o którym mowa w ust. 1 pkt 1 i ust. 2 pkt 2-5, chyba że zawieszenie zostało uchylone wcześniej.